

Kommissionens Bem. t. Udk. t. L. om den borgerlige Retspleje.

gel, at Indstævntes Udeblivelse bevirker, at Sagen udgaar til skriftlig Behandling, se de almindelige Bemærkninger til dette Kap. i Begyndelsen.

§§ 287—88.

Om den her hjemlede Adgang til Fremsættelse af ny Paastande, Anbringender og Beviser jfr. Slutningen af de alm. Bemærkninger til dette Kap.

Hvor vidt de tidligere førte Vidner skulle føres paa ny for Landsretten selv, saavel som hvor eventuelle ny Vidner skulle afhøres, afgøres af Landsretten selv i Overensstemmelse med § 149. Det ligger imidlertid i denne Paragrafs Indhold, at Landsretten ikke kan anordne, at Vidnerne skulle møde til personlig Afhøring for den, naar begge Parter ere enige om, at saadant er overflødig. Skulle yderligere Spørgsmaal rettes til de ved Underret afhørte Vidner, maa dette ske gennem vedkommende Underretsdommer.

§ 289.

Fra Principet i sidste Stykke gøres en Undtagelse i § 441, sidste Stykke.

Kapitel XXV.

Sager om Veksler og visse andre Gældsbreve.

Nærværende Kapitel adskiller sig paa følgende Punkter fra det tidligere Forslags 6te Afsnit, Kapitel II.

Bestemmelsen af Begrebet „Vekselsager“ og Angivelsen af de Indsigelser, der kunne fremsættes i saadanne, er bragt i Overensstemmelse med de nugældende Regler derom i Lov Nr. 66 af 28de Maj 1880 §§ 1 og 3. Ligeledes er med Hensyn til Adgangen til at fremsætte Modfordringer den første Del af den i den nævnte Lovs § 4 indeholdte Regel optaget; derimod er den i samme Paragraf indeholdte Regel om en almindelig Adgang til Fremsættelse af Modfordringer, naar Sagsøgeren er et insolvent Bo, ikke medoptaget her. Det maa nemlig anses som irrationelt at tillade enhver Modfordrings Fremsættelse samtidig med, at man udelukker en Mængde Indsigelser; man afskærer i Virkeligheden derved i mange Tilfælde insolvente Boer fra at nyde godt af den heromhandlede hurtige Retsforfølgning, og Ændringen frembyder ingen Betænkelighed, da Debitor har sin Likvidationsret ifølge Konkurslovens § 15 i Behold, selv om Boet har faaet Dom.

I Klasse med Vekselsager er overensstemmende med Lov Nr. 58 af 23de April 1897 sat Sager, hvorunder Regreskrav efter en Check indtales.

Det er i § 291 bestemt, at andre Indsigelser end de specielt nævnte altid kunne fremsættes, naar begge Parter ere enige om at ønske dem paakendte.

Reglen i det tidligere Forslags § 386 er udeladt, da der formentlig ikke bør være Tale om at udelukke Sagsøgeren fra at føre alle saadanne Beviser, som han under Hensyn til de fremsatte Indsigelser finder det nødvendigt eller hensigtsmæssigt at føre, medens det paa den anden Side er selvfølgeligt, at Udsættelse eller Bevisførelse i Anledning af en afskaaren Indsigelse ej kan tillades Sagsøgte.

Fra den gældende Ret adskiller Kapitlet sig navnlig ved, at det ogsaa i Vekselsager og Check-Regressager stilles Sagsøgeren frit, om han vil benytte den her angivne Forfølgningsmaade eller den almindelige Underretsprocedure; endvidere derved, at den fri Adgang til at fremsætte et Modkrav mod et insolvent Bos Veksel- og Check-Regreskrav som oven nævnt er ophævet, medens paa den anden Side Adgangen til at fremsætte Modkrav mod Gældsbreve, hvori hurtig Retsforfølgning er vedtaget, ligesom i det tidligere Forslag er begrænset til det Tilfælde, at Modkravet enten støttes paa et Gælds brev, der indeholder samme Bestemmelse, eller indrømmes. Derhos har man, da den ny Procesmaade i sin Helhed er anlagt paa større Hurtighed end den hidtil gældende, i Stedet for at optage de særlige Fristbestemmelser i Lov af 28de Maj 1880 § 5 og Forordningen af 25de Januar 1828 § 4, kunnet indskrænke sig til en almindelig Forskrift om, at Dommeren skal d særlig Omsorg for, at Sagen fremmes med den størst mulige Hurtighed.

I denne Forbindelse kan endnu fremhæves, at Forligsmægling ifølge § 139 kan undlades i alle de her omhandlede Sager og ikke blot, som efter gældende Ret, i Veksel- og Check-Regressager.

Naar samtlige de heromhandlede Sager ere henlagte til Underret uden Hensyn til Kravets Værdi, er Grunden hertil — som ogsaa angivet i Motiverne til det tidligere Udkast — at denne Regel paa den ene Side i høj Grad letter Forfølgningen af disse Sager, medens saadan Henlæggelse paa den anden Side er ubetænkelig, da der i alle disse Sager i Reglen ingen virkelig Strid vil være og navnlig heller intet Bevisspørgsmaal.